

Predica de pe munte (6)

Înceiere și Anexa I, II, III (Matei 7.28,29)

Cuprinsul

VI. ÎNCHEIERE (MATEI 7.28,29)	1
Perspective	2
Tu ești Domnul meu.....	2
ANEXA I: HRISTOS ȘI LEGEA	3
Principiul Legii și al harului.....	3
Legea nu mai este relevantă astăzi?	5
Rezumat.....	5
ANEXA II: ARE VOIE UN CREDINCIOS SĂ JUDECE?	6
ANEXA III: ISRAEL – OMUL NECHIBZUIT	9

VI. ÎNCHEIERE (MATEI 7.28,29)

Matei 7.28,29: Și a fost că, atunci când Isus a sfârșit cuvintele acestea, mulțimile erau uimite de învățătura Lui; pentru că El îi învăța ca având autoritate și nu precum cărturarii lor.

Ajungem astfel la finalul acestei vorbiri impresionante, primul discurs al Împăratului în Evanghelia despre Împărăția lui Isus. Noi, creștinii credincioși, am învățat, de asemenea, câte ceva despre însușirile care ar trebui să ne caracterizeze ca ucenici ai Stăpânului (Maestrului), Domnul nostru Isus Hristos. Am văzut cum ar trebui să arate viața noastră ca ucenici și ce relații avem. Care este reacția noastră la acest discurs? Ce impresie a lăsat asupra vieții noastre?

Mulțimea nu era audiența principală pentru acest discurs. Dar și ei au ascultat cu atenție. Au recunoscut: Cel care a vorbit aici era mai mult decât cărturarii lor. El era Unul care deținea autoritate, adică putere.

Spre deosebire de farisei, El nu era capabil doar să redea Legea, ci și să clarifice valoarea intrinsecă și scopul Cuvântului lui Dumnezeu. Mai mult, El deținea autoritate, nu pentru că aparținea unui anumit grup de oameni, precum fariseii. El deținea autoritate morală datorită Persoanei Sale unice și prin exemplul Său de viață. El era Unul care făcea ceea ce învăța pe alții: „I-au spus deci: «Tu cine ești?» Isus le-a spus: «Întocmai ceea ce vă și spun»” (Ioan 8.25).

Aici era Unul care stătea în fața oamenilor și care vorbea cu adevărat din prezența lui Dumnezeu. Sigur, El era Dumnezeu. Dar aici El stătea în fața lor ca Om, uns de Dumnezeu ca Împărat. A spus ceea ce El însuși a realizat sută la sută ca Om.

Acestea au fost cuvintele, pe care El le-a adresat ucenicilor, pentru ca ei nu doar să învețe din discursul Său, ci și să-L urmeze pe El, Maestrul (Stăpânul) lor. Ei trebuiau să-L imite. O provocare care este valabilă și astăzi pentru noi!

Perspective

Cu aceste cuvinte, Domnul a arătat clar mulțimilor și mai ales ucenicilor Săi care sunt principiile divine ale Împărăției Sale. În capitolele 8-12 citim apoi cum S-a dovedit El a fi Mesia al lui Israel și cum a lucrat pentru binele poporului Său pământesc. În aceste cinci capitole sunt înregistrate 14 minuni. Acesta este modul în care El S-a revelat ca adevăratul Emanuel. Dar poporul și mai ales conducătorii lui L-au respins. Așadar, nu este surprinzător că găsim și 14 exemple de respingere a Domnului în aceste cinci capitole. Punctul culminant a fost că L-au acuzat că scoate demoni cu ajutorul lui satan.

Domnul Isus îndură această respingere. Începând cu capitolul 13, El arată că de acum înainte mesajul Său va fi adresat și națiunilor. Cu toate acestea, în harul Său, El a vrut să continue să îi binecuvânteze pe iudei. El a și făcut aceasta (hrănirea celor 5 000 și a celor 4 000, șapte minuni în capitolele 14 și 15 etc.). Prin respingerea Sa, calea „până la Ierusalim” era acum marcată, unde El urma să sufere și să moară. În afara cetății, El a împlinit apoi lucrarea de răscumpărare, respins de poporul Său. În cele din urmă, și El a respins poporul. De exemplu, după învierea Sa, El S-a arătat doar celor care au crezut în El. Nu mai era niciun iudeu necredincios prezent la înviere. Ultimul lucru pe care ei l-au văzut a fost răstignirea și îngroparea Sa. Îl vor vedea din nou doar atunci când Își va instaura Împărăția cu putere și glorie (Zaharia 12.10).

El le-a lăsat lor, și în cele din urmă și nouă, un mare mesaj, care încheie această evanghelică minunată: „Și, iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28.20).

Tu ești Domnul meu

Să Te urmez vreau, unde pășești,
Rămân cu Tine unde Te-oprești,
Ești Dumnezeu, ești Domn ceresc.
Ești Salvatorul și Te cinstesc”

Viața prin moarte Ți-ai dăruit.
Necazul mare l-ai suferit.
Unde-i răspunsul cel cuvenit
Și ucenicul ce Te-a cinstit?

Vrei inimi calde, le-ai căutat,
Ce pentru Tine în taină bat,
Ce Ți se-nchină Ție deplin.
Harul le naște. Ce har divin!

„Ia-ți crucea zilnic, urmează-Mă,
Eu sunt cu Tine, să n-ai teamă!”
Cu-a Ta iubire Tu i-ai purtat,
Pe-acei ce jetfa-Și i-a câștigat.

Să Te urmez vreau, căci Tu ești demn,
Slujesc de voie l-al Tău îndemn.
La mine nici nu mă voi gândi,
Numai Tu pildă și Domn să-mi fi.

ANEXA I: HRISTOS ȘI LEGEA

Prin moartea lui Hristos, toți cei care au murit împreună cu El sunt liberi de Lege (compară cu Romani 7.3,6; Galateni 2.19). Prin urmare, putem noi, creștinii, să sărim cu încredere peste această parte a Predicii de pe munte?

Cu siguranță că nu! Pentru că Iacov se referă de mai multe ori la Predica de pe munte. Cu toate acestea, Predica de pe munte nu trebuie înțeleasă ca o lege creștină nouă, mai înaltă, deoarece, conform cu Romani 10.4, Hristos este sfârșitul Legii. Așadar, acesta nu poate fi sensul Predicii de pe munte, ca ea să devină regula de viață pentru credincioși în locul Legii de pe Sinai. Cu toate acestea, ea îi oferă ucenicului lui Isus claritate în orice moment în ceea ce privește gândurile lui Dumnezeu cu privire la viața sa morală ca urmaș al Maestrului (Stăpânului) său. Iar el ar trebui să își conducă viața în conformitate cu acestea.

În primul rând, trebuie să avem în vedere că Predica de pe munte *nu* este o *învățătură* despre poziția creștină. Pentru noi, creștinii care credem în Domnul Isus, relația noastră cu Legea este clar reglementată: „Pentru că Hristos este sfârșit al legii, spre dreptate, pentru oricine crede” (Romani 10.4). „Pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har” (Romani 6.14). „Dar, dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege” (Galateni 5.18). „Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu” (Galateni 2.19).

Principiul Legii și al harului

Pentru a înțelege corect aceasta, trebuie să înțelegem diferența dintre principiul Legii și cel al harului. Principiul Legii era: Dacă respecti legea și toate poruncile ei, poți trăi (etern). Dar dacă nu o faci, ești sub blestemul asociat cu Legea: trebuie să mori. „Să țineți deci rânduielile Mele și judecățile Mele prin care omul, dacă le va împlini, va trăi prin ele” (Leviticul 18.5).

Principiul harului, pe de altă parte, înseamnă că Dumnezeu a rezolvat problema noastră cu păcatul și vina păcatului prin dăruirea Fiului Său. El a murit pe cruce pentru noi și pentru păcatele noastre. Deoarece Dumnezeu a acceptat pe deplin lucrarea Domnului nostru Isus Hristos, El ne oferă acum iertare, justificare și o viață nouă în Hristos. Aceasta îi permite celui răscumpărat să Îl slujească și să Îi placă lui Dumnezeu, deoarece noua sa viață este viața eternă (Ioan 3.16), care corespunde naturii lui Dumnezeu. El nu se supune acum lui Dumnezeu *pentru* a primi viața. Acesta este principiul Legii. Nu, el se supune Cuvântului Său pentru *că* posedă viața divină. Prin urmare, creștinul credincios nu mai are nimic de-a face cu principiul poruncilor Legii față de omul natural pentru *a dobândi viața*. Aceasta este valabil atât în ceea ce privește dobândirea mântuirii, cât și în legătură cu viața noastră ca răscumpărați. Moartea lui Hristos ne-a dat viață, prin urmare viața Sa, care a devenit acum viața noastră, este regula noastră de viață.

Versetele citate din Romani și Galateni arată clar că creștinul credincios nu mai este sub Lege. El a murit față de Lege atunci când s-a convertit. Ca urmare, Legea nu mai are nicio revendicare asupra creștinului credincios. El a fost justificat pe baza credinței; el a primit harul lui Dumnezeu, nu pe baza faptelor, ci ca un dar divin. Nu mai avem nimic de-a face cu cerințele Legii, pentru că aceasta vizează omul natural, omul vechi, de care ne-am dezbrăcat (compară cu Efeseni 4.22; Coloseni 3.9).

Creștinul credincios nu are deci nimic de-a face cu Legea? Sau, pentru a spune altfel și pentru a repeta încă o dată: Aceste versete nu au nicio semnificație pentru noi, creștinii, putem sări peste ele? Nu! Există trei pasaje importante în acest sens:

- *Romani 8.4:* „Pentru ca cerința dreaptă a legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu potrivit cărnii, ci potrivit Duhului”. Trebuie să avem în vedere în cadrul acestui verset, că legea reprezenta cerințele minime ale lui Dumnezeu pentru israeliți, pentru a putea trăi etern. Israelitul trebuia să facă cel puțin ceea ce era scris în Lege. Apoi putea primi ca răsplată viața eternă. Dar un creștin credincios face mult mai mult decât atât. Dacă ne gândim, de exemplu, la cerința Legii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Leviticul 19.18; compară și explicațiile Domnului din versetele 43-48) și o comparăm cu mesajul creștin: „Umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă” (Efeseni 5.2), atunci vedem că „dragostea creștină” merge mult dincolo de a iubi conform Legii. Același lucru este valabil și pentru noua poruncă a Domnului de a iubi, așa cum o găsim în Ioan 13.34 și 1 Ioan 3.11. Dragostea creștină merge mult mai departe decât dragostea cerută de Lege. Noi, creștinii credincioși, împlinim mult mai mult decât ceea ce cere Legea. Facem acest lucru permițând Duhului lui Dumnezeu și naturii lui Dumnezeu, pe care El ne-a dat-o, să lucreze în viața noastră. Dar fără a fi sub Lege și fără a căuta să împlinim Legea – niciun om nu poate face aceasta - noi îndeplinim cerințele legitime ale Legii.
- *Romani 13.8:* „Să nu datorăți nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; pentru că, cine iubește pe altul a împlinit legea.” După acest verset, apostolul explică faptul că împlinim toate celelalte porunci ale Legii atunci când ne iubim unii pe alții, deoarece celelalte porunci sunt rezumate în această singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Având o natură nouă, divină, și permițându-i să lucreze prin puterea Duhului Sfânt, împlinim Legea ca de la sine, ca să spunem așa, fără să ne aliniem sau să ne punem sub poruncile Legii. Găsim același lucru și în *Galateni 5.14:* „Pentru că întreaga lege este împlinită într-un singur cuvânt, în acesta: «Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși!»”. Natura lui Dumnezeu nu s-a schimbat niciodată. Iar cei care au aceeași natură ca Dumnezeu - noi prin har - vor acționa în consecință, indiferent dacă au sau nu o lege impusă de Dumnezeu. Prin urmare, aceste principii morale ale lui Dumnezeu rămân aceleași și astăzi.

Astfel, învățăm că nu suntem sub Lege. Nu mai avem o relație directă cu ea, ci suntem morți față de Lege (Galateni 2.19). Atunci cum îndeplinim totuși cerințele legitime ale Legii (Romani 8.4)? Nu punându-ne sub Lege ca și creștinii. Credincioșii din Galatia au făcut aceasta și au fost aspru muștrați de Pavel, pentru că astfel au invalidat lucrarea Domnului de pe cruce; pentru că de ce să ne fi dat Dumnezeu viață nouă dacă am fi fost capabili să împlinim Legea? Atunci

Hristos ar fi murit în zadar. Dar dacă suntem ascultători de cuvintele Domnului și permitem Duhului lui Dumnezeu să lucreze în viața noastră, vom face mult mai mult decât cere Legea.

Legea nu mai este relevantă astăzi?

După cum am văzut, noi, credincioșii din vremea harului, am murit față de Lege. Ce importanță mai are atunci aceasta, împreună cu profeții, pentru viața noastră practică, în afară de faptul că o împlinim „automat”, ca să spunem așa, cu noua noastră natură? Pavel ne dă răspunsul: „Deoarece toate câte au fost scrise mai înainte au fost scrise spre învățătura noastră” (Romani 15.4). Întregul Vechi Testament a fost scris pentru instruirea noastră foarte concretă. El ne arată sub formă de imagini cum își dă seama un creștin de poziția sa în Hristos. De asemenea, îi prezintă pe credincioși în circumstanțe care sunt exemplare și pentru zilele noastre.

În Vechiul Testament, aflăm, de asemenea, despre evoluția poporului lui Dumnezeu. Aceasta prezintă anumite paralele cu evoluția Adunării lui Dumnezeu pe pământ (cuvânt-cheie „istoria Bisericii”). La urma urmei, principiile morale ale acțiunilor lui Dumnezeu și caracteristicile lui Dumnezeu nu s-au schimbat. În Lege, învățăm cum judecă Dumnezeu comportamentul moral al oamenilor. Aceasta este tocmai legătura cu noi, creștinii. Noi nu mai suntem sub Lege. Dar, în calitate de răscumpărați, noi „împlinim cerințele drepte ale legii” (Romani 8.4). Căci în spatele poruncilor lui Dumnezeu din Vechiul Testament se află principiile Sale morale. Acestea se aplică indiferent de epoca în care trăiesc credincioșii. Așadar, deși noi, creștinii, nu suntem sub Lege, viața nouă din noi vrea să trăiască în conformitate cu aceste principii morale. Prin urmare, aceste pasaje sunt, de asemenea, de mare importanță pentru noi, creștinii.

Mai există un aspect de luat în considerare, deoarece Legea este valabilă și astăzi „dacă se folosește cineva de ea potrivit legii” (1 Timotei 1.8). Ea există pentru iudei și pentru cei fără de lege, dar nu și pentru cei neprihăniți, care au fost îndreptățiți în Domnul Isus (compară cu 1 Timotei 1.9,10). Toți au încălcat Legea - deci cine ar lua asupra sa pedeapsa pe care Dumnezeu a stabilit-o? A existat un singur Om care a putut îndeplini și această cerință crucială, devenind blestem pentru noi: Hristos! (Galateni 3.13). Aceasta a fost condiția prealabilă pentru ca El să devină Mântuitorul poporului (Matei 1.21).

Chiar și atunci când Hristos va reveni pe pământ ca Domn al domnilor și Împărat al împăraților (Apocalipsa 19.11-16), Legea va continua să existe. Aflăm aceasta din Vechiul Testament, în special de la profeții Isaia, Ieremia și Ezechiel. Atunci, chiar și acele lucruri din Vechiul Testament care nu au fost încă împlinite vor fi aduse la îndeplinire.

Rezumat

Pentru a rezuma relația ucenicilor lui Hristos cu Legea și cu întregul Vechi Testament, se pot spune următoarele: Pentru creștinii credincioși, Legea nu este o regulă de viață. Ei nu sunt sub Lege, nici ca răscumpărați, care aparțin Adunării lui Dumnezeu, nici ca ucenici, care Îl urmează pe Domnul Isus. Aceasta nu înseamnă, totuși, că instrucțiunile Legii și cele din Predica de pe munte sunt inutile pentru ei, deoarece caracteristicile morale ale credincioșilor din Vechiul Testament și din Noul Testament sunt identice, deoarece izvorăsc din natura divină. Cu toate acestea, aplicarea Vechiului Testament la viața de credință a creștinului credincios din Împărăție este limitată la principiile morale care strălucesc din Lege și din Profeți.

Întrucât ucenicii lui Hristos de astăzi nu sunt sub Lege, Legea (cum ar fi porunca sabatului) nu are nicio forță obligatorie pentru noi în Împărăția lui Dumnezeu. Prin urmare, aplicarea

Vechiului Testament se concentrează pe principii, etică, exemple și aplicații practice. Acest fapt se va schimba atunci când poporul Israel va reveni în centrul atenției în vederea Împărăției de 1.000 de ani a lui Hristos. Pentru că viitoarea guvernare se va baza din nou pe Lege (compară cu Ezechiel 40-48). Cu toate acestea, Legea nu va mai reprezenta o amenințare pentru ei, așa cum a fost pentru poporul Israel înainte de venirea lui Isus.

„Iată, vin zile», zice Domnul, «când voi încheia un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda: nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am luat de mână ca să-i scot din țara Egiptului, legământ al Meu, pe care ei l-au rupt, deși Eu le eram soț», zice Domnul. «Pentru că acesta este legământul pe care-l voi încheia cu casa lui Israel după zilele acelea», zice Domnul: «Voi pune legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inima lor. Și Eu le voi fi Dumnezeu și ei Îmi vor fi popor» (Ieremia 31.31-34). Aceasta înseamnă că viitoarea națiune de iudei credincioși va poseda, ca și noi astăzi, o nouă natură care va fi pusă „în ei”. Dorința lor va fi să facă voia lui Dumnezeu, deoarece vor fi devenit, de asemenea, părtași naturii Sale. În plus, prin acest nou legământ, Dumnezeu nu-Și pune poporul sub responsabilitate (Ieremia 31.31): Dacă veți asculta, veți trăi! - Nu, binecuvântarea nu va mai depinde de popor, ci exclusiv de bunătatea și dragostea lui Dumnezeu. „Pentru că le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aminti de păcatul lor” (Ieremia 31.34).

ANEXA II: ARE VOIE UN CREDINCIOS SĂ JUDECE?

Un subiect important, pe care Domnul Isus îl abordează în Predica de pe munte (Matei 7.1 și versetele următoare), este judecarea altor ucenici, adică judecarea și condamnarea altor credincioși. Există referiri la această chestiune și în alte părți ale Noului Testament. Prin urmare, este important să nu privim la Matei 7 în mod izolat, pentru a nu ajunge la concluzii greșite. Aici vom analiza întrebarea dacă unui credincios îi este permis să judece sau nu. De asemenea, ne vom uita la diferitele tipuri de judecată.

1. *O primă întrebare este: Cine are voie să îi judece pe alții? Noul Testament face distincție între judecata colectivă și judecata personală.*

a) Pasaje biblice precum

- 1 Corinteni 5.13 („excluderea” unei persoane rele din adunare),
- 2 Tesaloniceni 3.14 („însemnarea” de către adunarea locală a unui credincios care duce un stil de viață dezordonat),
- Romani 16.17 („îndepărtarea” de cei care provoacă discordie și ofensă),

arată foarte clar: frații și surorile din casa lui Dumnezeu, adunarea (comunitatea, biserica), care au responsabilitate, ar trebui să pronunțe o judecată comună asupra oamenilor și a acțiunilor lor, dacă aceștia își duc viața în contradicție evidentă cu Cuvântul lui Dumnezeu.

b) Pasaje precum

- Tit 3.10,11 („respingerea” unei persoane sectare),
- 1 Tesaloniceni 5.21 („ținerea” a ce este bun, care ne este adus în orele adunării, „ferirea” de orice formă a răului),
- 1 Timotei 5.20 („muștrarea înaintea tuturor” a celor care păcătuiesc public),

arată că este nevoie de judecarea personală a anumitor credincioși, a oamenilor și a acțiunilor lor.

2. *Cine este judecat? Acesta poate fi fie tu însuși sau o altă persoană sau o adunare locală.*

- a) Judecata de sine: În diferite pasaje din Noul Testament, suntem chemați să ne examinăm, să ne judecăm (compară cu 1 Corinteni 11.28; 2 Corinteni 13.5; Galateni 6.4). Examinarea propriei vieți în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu este de mare importanță. Autoexaminarea este necesară pentru a mărturisi ceea ce nu este corect în propria viață. Numai atunci te poți realinia cu Cuvântul lui Dumnezeu.
- b) Judecarea unei alte persoane într-o adunare: Pasaje precum cele deja menționate (1 Corinteni 5, Tit 3, 1 Timotei 5) arată că trebuie să judecăm și alte persoane, dacă duc o viață de păcat. Același lucru este valabil și atunci când vine vorba de primirea credincioșilor la părtășia la frângerea pâinii. „Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru?” (1 Corinteni 5.12) arată că este vorba despre judecarea oamenilor. Desigur, o astfel de judecată nu are loc doar atunci când credincioșii dau motive de admonestare, ci și atunci când există motive de recunoștință. Găsim aceasta, de exemplu, la Dimitrie (3 Ioan 12).
- c) Judecarea unei adunări locale: Aceasta este o întrebare foarte discutată astăzi: putem și avem voie să „judecăm” o adunare locală? În primul rând, observăm că Pavel a făcut aceasta. El a judecat adunările din Galatia: „O, galateni fără minte! Cine v-a fermecat?” (Galateni 3.1). El a judecat și alte adunări în același mod. Or, Pavel era un apostol cu autoritate deosebită și drepturi extraordinare. Ce se întâmplă cu cei care „nu sunt apostoli”? La Barnaba, vedem că, atunci când a venit în Antiohia și „a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat”. El a pronunțat public această judecată asupra stării lor. Casa lui Cloe (1 Corinteni 1.11) a pronunțat în mod evident o judecată asupra stării adunării din Corint. Mai târziu, Pavel scrie că cineva l-a informat că existau scizii între credincioșii din Corint (1 Corinteni 11.18). Știm din Faptele apostolilor 28.21 că era deja obișnuit la acea vreme să se facă astfel de judecăți în scrisori. Uneori, ca în acest caz, ele se refereau la persoane individuale. În alte cazuri, este vorba despre o adunare locală. Așadar, răspunsul este un da clar: ne este permis să judecăm o adunare locală (compară cu 1 Corinteni 1.11; Coloseni 1.8; 4.13).

3. *Ce este judecat? În acest punct, trebuie făcută o distincție între motive, fapte și starea unei persoane.*

- a) Judecarea motivelor: „Așa că nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta

sfaturile inimilor” (1 Corinteni 4.5). Acest verset arată clar că nu avem voie să judecăm motivațiile unei alte persoane. Aceasta este doar treaba lui Dumnezeu.

- b) Judecarea faptelor: pasaje precum Galateni 5.19 („sunt arătate faptele cărnii”) și 1 Timotei 5.20 arată că trebuie să recunoaștem și să judecăm faptele, în acest caz păcatele, ca fiind fărădelegi.
 - c) Judecarea unei stări: În conformitate cu 1 Corinteni 5.11 anumite fapte rele pot caracteriza un credincios în așa fel încât să dezvăluie starea rea a unei persoane. Cuvântul lui Dumnezeu îl numește atunci „rău”. Accentul nu este pus pe faptul că cineva a comis un anumit păcat. Mai degrabă, el este *caracterizat* de un anumit păcat, pentru că nu se abține de la el. O adunare locală (comunitate, biserică) trebuie să recunoască acest fapt și apoi - dacă vrea să fie ascultătoare de Cuvântul lui Dumnezeu - să excludă această persoană rea.
4. *Când trebuie să se facă judecata? Există păcate care se întâmplă în ascuns, dar și păcate care au devenit evidente.*
- a) Atunci când un păcat a fost comis: În Scriptură nu ni se cere să ne jucăm de-a detectivii. Nu putem recunoaște un păcat ascuns. O simplă suspiciune nu este suficientă pentru a judeca o chestiune pe baze biblice (compară, de exemplu, cu 1 Timotei 5.19). Domnul va judeca la scaunul de judecată al lui Hristos ceea ce se întâmplă în ascuns (1 Corinteni 4.5). Așadar, nu ni se cuvine să judecăm în acest caz.
 - b) Dacă un păcat a devenit vizibil: 1 Timotei 5.19,20 arată că acestea trebuie să fie păcate care sunt cunoscute ca fărădelegi pentru credincioși. Cineva care trebuie să fie judecat de adunare în conformitate cu 1 Corinteni 5 trebuie să fi comis în mod demonstrabil păcatele de care este acuzat. El trebuie să fie într-o stare corespunzătoare. Dacă o adunare locală este într-o stare sănătoasă, păcatele ascunse vor ieși la iveală mai devreme sau mai târziu.
 - c) Când cineva este afectat personal: Găsim un exemplu în acest sens în Evanghelia noastră. În Matei 18.15, cineva a păcătuțit împotriva fratelui său. Astfel, Domnul presupune că fratele împotriva căruia a fost comis păcatul recunoaște și judecă acest păcat. Altfel, el nu ar putea merge la fratele său. Altor nu li se cere să facă aceasta, cu excepția cazului în care acel frate nu este pregătit să îl asculte pe cel care caută să îl condamne. În Matei 18.15, Domnul vorbește despre un caz în care un credincios este „afectat” personal de păcatul altuia. Altfel, în sfera interpersonală, nu ni se cere să judecăm fiecare caz în orice moment.
 - d) Atunci când cineva este destinatarul unui mesaj - public sau privat - din partea unui slujitor al Domnului. În 1 Corinteni 14.29, ascultătorilor unei slujbe profetice li se cere să „judece”. În cartea Faptele apostolilor găsim un alt exemplu. Când Apolo a venit la Efes, Aquila și Priscila erau acolo. Când l-au auzit, l-au luat acasă pentru a-l instrui în adevăr. Îi auziseră învățătura și recunoscuseră că încă îi lipsea ceva. Prin urmare, își puteau permite să emită o judecată în acest caz și s-au simțit obligați să îl ajute pe Apolo în continuare (Faptele apostolilor 18.26). Cu toate acestea, dacă ei nu ar fi fost acolo, ar fi fost imprudent - dacă nu chiar inadmisibil - să emită o judecată.

ANEXA III: ISRAEL – OMUL NECHIBZUIT

Domnul Isus folosește multe imagini în Predica de pe munte. Am văzut deja cu diferite ocazii că El le folosește în mod repetat pentru a zugrăvi o imagine a stării poporului Israel. Evanghelia după Matei, în special, este plină de ele. Aș dori să mă uit aici din nou la unele dintre aceste imagini din Predica de pe munte.

- Capitolul 5.25,26 este despre înțelegerea la timp cu adversarul. Ne-am uitat în detaliu la acest lucru.
- Capitolul 6.22,23 vorbește despre lumină. Dumnezeu dăduse multă lumină poporului Său pământesc Israel (compară cu Exodul 10.23). El le dăduse Legea și Se revelase în multe feluri. Dar la ce folosea această lumină, din moment ce ochiul poporului era rău? Astfel, iudeii au dezvăluit cât de mare era întunericul printre ei. Cum puteau să aibă „Lumina”, care era în mijlocul lor, dacă au lăsat să fie bătută în cuie pe cruce, dacă nu pentru că erau în întuneric?
- Și capitolul al șaptelea se referă, de asemenea, de mai multe ori la starea poporului. Dacă privim la primele 5 versete ale acestui capitol, ele arată exact situația poporului. Ei judecau totul și pe toți, în special pe celelalte popoare, pe care le etichetau ca fiind necurate și fără Dumnezeu. Ei uitau că aduceau judecata lui Dumnezeu asupra lor, pentru că poporul nu era mai bun. Maleahi spusese deja clar aceasta în cartea sa cu 400 de ani înainte. Acum poporul își va dovedi ipocrizia luând asupra sa sarcina de a-i judeca pe alții. Apogeul nu a fost doar judecarea propriului lor Mesia, ci și condamnarea Lui și aducerea Lui pe cruce. Ei trăiau în independență totală față de Dumnezeu.
- Nu aruncase poporul și lucrurile sfinte la câini (Matei 7.6)? Ce au făcut cu Templul? Ne putem gândi la două lucruri. În primul rând, era Templul lui Irod - un păgân. Cum a putut poporul lui Dumnezeu să permită unui împărat păgân, edomit, să uzurpe sanctuarul lui Dumnezeu? Este adevărat că a existat împotrivire în timpul construcției (compară cu istoricul Flavius Josephus). Dar nu citim că poporul s-a smerit cumva pentru că un edomit era împăratul lor (compară cu Matei 2.3 și versetele următoare). Nu a fost oare păcatul lor cel care a făcut ca Locașul sfânt, perlele care erau pentru Dumnezeu, să fie călcate în picioare de oameni păgâni? Poporul însuși s-a comportat așa fel că, în cele din urmă, el însuși a fost sfâșiat. Și ce a făcut poporul cu Templul? De două ori citim că Domnul Isus a trebuit să „curețe casa Tatălui Său” pentru că fusese călcată în picioare de negustori (Ioan 2.13 și versetele următoare; Matei 21.12 și versetele următoare).
- Capitolul 7.7-12 este, de asemenea, în totul o acuzație împotriva conducătorilor poporului lui Israel. Ei nu erau genul de „tați”, care să ofere daruri bune copiilor lor. Fariseii au oferit poporului pietre și șerpi. Și au respins Vechiul Testament prin adăugirile lor la Talmud, prin porunci omenești (Matei 15.9). Mai mult, erau oameni care credeau că nu au nimic de cerut de la Dumnezeu. Vorbirea lor era: „O, Doamne, îți mulțumesc că nu sunt ca restul oamenilor ...” Ei nu erau nici rugători, nici căutători, nici bătăuși. Ei credeau că au dreptul la Împărăție și nu recunoșteau că sunt nevoiași.
- Poporul nu a găsit nici poarta îngustă (capitolul 7.13,14). Aceasta ar fi însemnat că l-ar fi primit pe Împăratul trimis de Dumnezeu. Aceasta le-ar fi cerut să-și arunce propriile

tradiții și mândrie peste bord. În general, poporul nu era pregătit să facă aceasta. Așa că au mers spre ruină, în loc să găsească calea vieții.

- Mulți profeți falși au fost lăsați în mijlocul poporului (capitolul 7.15-20). De fapt, poporul ar fi trebuit să condamne și să lapideze profeții falși (compară cu Deuteronomul 18.20 și versetele următoare), dar ar fi trebuit să accepte și să recunoască profeții adevărați, precum Ioan Botezătorul. Dar ce a făcut poporul? Au permis ca adevăratul profet să fie ucis și i-au recunoscut pe acești profeți falși, fariseii, cărturarii și saducheii, drept conducătorii lor, în loc să-i condamne conform Cuvântului lui Dumnezeu. Erau pomi putrezi cu roade rele. Acesta a fost motivul pentru care Domnul Isus a trebuit să vină ca „vița adevărată” (compară cu Ioan 15.1), deoarece poporul, ca o viță stricată, nu producea decât struguri stricați (compară cu Isaia 5.2).

Nu erau oare și cei care Îl mărturiseau pe Dumnezeu în exterior (Matei 7.21-23)? Fariseii se rugau constant lui Dumnezeu, rugăciuni lungi. Ei posteau. Ce le spune Dumnezeu: „Pentru că poporul acesta se apropie cu gura lor și Mă onorează cu buzele lor, dar inima lor este departe de Mine și temerea lor de Mine este o poruncă învățată de la oameni ...” (Isaia 29.13). Inimile lor erau departe de El. Domnul trebuie să le spună: Nu vă cunosc! Ce judecată!

În cele din urmă, Hristos trebuie să compare acest popor cu un om nechibzuit, da, era chiar un nechibzuit (Matei 7.26). Ei și-au construit o casă. Dar ea nu era pe stâncă, pe Hristos și pe cuvântul Său, ci pe nisipul nesigur al propriilor tradiții și raționamente. Ploile, torenții și vânturile aveau să vină - iar căderea casei, a poporului, a fost mare! Pavel spune despre căderea lui Israel că ea a devenit prilej de mântuire a națiunilor (Romani 11.11). A fost o cădere mare, care continuă să existe până în zilele noastre.